

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 1/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť K. C., bytom Z., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 So 111/04 z 13. apríla 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. C. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2005 doručená sťažnosť K. C., bytom Z. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 So 111/04 z 13. apríla 2005.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že 1. júla 2005 jej bol doručený rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 Sd 212/03-22 zo 17. februára 2004, ktorým jej bola uložená povinnosť vrátiť neprávom vyplatený dôchodok (jeho časť) v celkovej výške 27 818 Sk.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukazovala na skutočnosť, že pracovníčka odporcu (Sociálnej poisťovne) ju nesprávne usmernila tak, že pokiaľ je na invalidnom dôchodku a jej dcéra má byť opatrovateľkou, do 18 rokov dcérinho veku jej patrí plná dávka invalidného dôchodku, pretože táto (dcéra) sa považuje za nezaopatrené dieťa a nie je potrebné, aby sa zaevidovala na príslušnom úrade práce. Až keď sťažovateľka príslušnému úradu oznámila, že jej dcéra dosiahla plnoletosť, dozvedela sa, že uvedenú sumu musí vrátiť, pretože jej dcéra nebola zaevidovaná na úrade práce.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd, ktorý svojím rozsudkom sp. zn. 4 So 111/04 z 13. apríla 2005 potvrdil rozsudok krajského súdu zo 17. februára 2004, sa jej problémom dosť dôkladne nezaoberal, avšak proti jeho rozhodnutiu už odvolanie nie je prípustné.

V prílohe k svojej sťažnosti sťažovateľka zaslala ústavnému súdu aj splnomocnenie na jej zastupovanie advokátom, ktorého jej má ústavný súd ustanoviť na zastupovanie v konaní o jej sťažnosti.

Zo spisového materiálu v uvedenej veci ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 111/04 z 13. apríla 2005 bol odporcovi v predmetnej veci (Sociálnej poisťovni) doručený 23. júna 2005 a sťažovateľke 21. júna 2005.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 111/04 z 13. apríla 2005. Podľa zistenia ústavného súdu predmetný rozsudok najvyššieho súdu z 13. apríla 2005 nadobudol právoplatnosť 23. júna 2005.

Sťažnosť sťažovateľky z 9. augusta 2005 podaná na pošte 26. augusta 2005, ktorou namietala porušenie svojich základných práv, bola ústavnému súdu doručená 30. augusta 2005.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej, sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky z 9. augusta 2005 bola podaná po uplynutí lehoty ustanovenej pre podanie sťažnosti v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju bolo potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. januára 2006